

AMA PROPOSITIORÚL, MISZERINT
NEM KELL MINDEN HELYSÉGNEK KÜLÖN NEVEZET

*Hatvan Miskolc, hatvan Hatvan,
Debrecen meg hatvanhat van.
Minek nekünk hatvan-hatvan,
Jobb, ha csak egy Hatvan hat, van!*

Pesten, 1824.

MI VAGYON EGY KIS LEÁNY RIDICULE-JÉBEN?

*Első sejtelem, első hév, első bánat,
Első rajongás, első csók, első szidalom.*

*Első vér, első tudás, első titok,
Első vigyázat, első vakmersz, első meghalás.*

Buda, 1825.

SZILÁGYI DOMOKOS

Sajtóértekezlet

Aki nem emlékezik az elmúltakra,
megisméltésüket kockáztatja meg.

Santayana

*Hölgyeim-Uraim,
úgy jártam, mint Önök
a megismerés útjain;
előbb: álmot léptem, hatalmasat,
s a föld mögöttem meghasadt,
és estem, estem, estem, mint ahogy
multi fallere docuerunt —
estem-zuhantam, akarva-akaratlan,*

hol bűnhődésnek, hol bűnnek veremébe,
 utunkon nem mindig bűnre jött a bűnhődés,
 mint ahogy nem járt minden bűnnel bűnhődés —
 d u m t i m e n t f a l l i
 félelmek vermeivel
 szegett utunkon,
 Hölgyeim-Uraim,
 csoda, hogy vittük valamire is,
 a megismerés, a programozott kíváncsiság,
 betáplált múlt-jelen-jövő
 útján, betáplált remények s riadalmak útján,
 betáplált bűnök közepette
 (igen, Hölgyeim-Uraim, ebben vagyunk csak egyek) —
 e t a l i i s i u s p e c c a n d i
 s u s p i c a n d o f e c e r u n t —
 s másokat magunkkal ragadván
 a kényszerű úton,
 magunkhoz hasonítandó
 (hisz a rosszban is rossz társtalanul),
 űzött néha a vágy,
 megundorodván a földitől:
 ismerkedni az égi renddel —
 kalauz: Georg Friedrich Händel —,
 s csak, mivel célszerűnek látszott:
 kacérolván a földiekkel játszót —
 igen, Hölgyeim-Uraim,
 nem Megváltót kerestünk — ilyen akad elég,
 s ha maga nem talmi is: a célja mindenképpen! —,
 mert Megtartóra van szükségünk,
 jobban, mint bármikor.
 Megtartóra, ki, mint az anyanyelv,
 lelkünkéből lelkedzőn jelent
 múlt-jelen-eljövendő végtelent,
 s megismerésünk bűnös útján rendet teremt.
 S o k a n e s t e k b ű n b e
 f é l e l m ű k b e n a b ű n t ő l,
 é s g y a n a k v á s u k k a l
 m á s o k a t
 b ű n b e
 j u t t a t t a k.
 A végső arcot,
 a facies hippocraticát,
 nyugodtan felölteni az utolsót,
 mellyel majd fogadod koporsód,
 s amelyre máris nem gondolnunk nem lehet,
 még elválasztja tőlünk annyi felelet,
 általunk, Hölgyeim-Uraim,
 általunk megfogalmazandó,

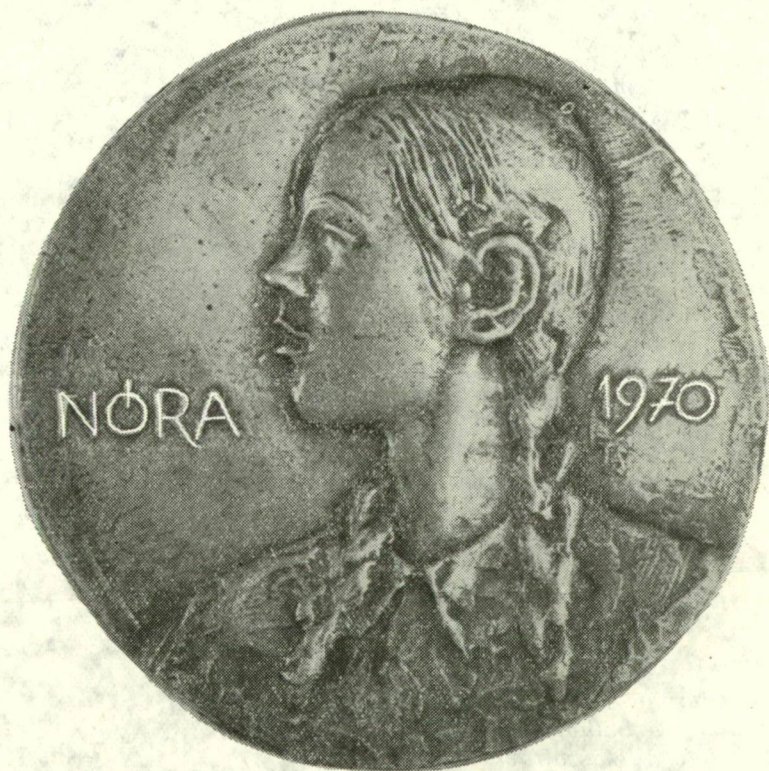
oly sok gyarló halandó
szavainak letéteményeseiként
vonítsunk végsőkig reményt,
néha a dolgok zűrzavarából
szószólónkká szegődik Amor,
míg legvégül egy élethosszal
megosztozkodunk Thanatosszal.

Hölgyeim-Uraim,
együtt, örökletesen,
együtt az örök-lesen,
együtt, életre-halálra,
„elvegyülve, kiválva” —
kötelez immár az útvesztő jövőndő
azzal, hogy megismerendő,
mögöttünk a temethetetlen
múlt, s a kitanult jelenben
a megtartó utak.

Tudjuk:

„mint a persely — e föld befogad.”

Hölgyeim-Uraim,
várom a — válaszokat.

TÓTH SÁNDOR: NÓRA